

Deel 6: Ervaringen dienstverantwoordelijken

"Ervaring is niet wat een mens overkomt. Het is wat een mens doet met wat hem overkomt."

Aldous Huxley

Deel 6: Ervaringen van dienstverantwoordelijken

Wat vonden de dienstverantwoordelijken van het lerend netwerk dat ze zelf opgezet hebben met hun onthaalouders?

Getuigenis 1:

"Onze vormingen verliepen altijd volgens een vast patroon. We hebben de nodige tijd moeten vrijmaken en onzekerheden bij onszelf moeten overwinnen om in te stappen in een lerend netwerk. De eerste bijeenkomst is echt zwoegen en zweten. Na de eerste avond heb ik wel het gevoel dat we op het goede spoor zitten. Onze eerste bijeenkomst is misschien te sterk gestuurd en voorbereid, maar er is ook onmiddellijk een goede sfeer en enthousiasme bij de onthaalouders. Het meest ben ik geraakt door de echtheid van de uitwisseling: er wordt veel meer verteld dan wat meestal in huisbezoeken aan bod komt. We zijn vertrokken met een verzameling individuen, maar het is een groep geworden die ook de grotere groep onthaalouders binnen onze dienst aansteekt. Zo groeien er bijvoorbeeld ideeën om een informele vorm van peter-meterschap op te starten. Ook volgend jaar gaan we verder met lerende netwerken."

Getuigenis 2:

"We hadden al een stevige basis met een goed wederzijds vertrouwen en een hechte groep onthaalouders. De eerste bijeenkomst hebben we kansen en mogelijkheden verkend, vanaf bijeenkomst twee is er verdieping en nu zitten we in de gewenningsfase. Daar zit ook een verderzetting bij. Het grootse verschil met onze huiskamer groepen is dat het meer gestructureerd is en meer vanuit de onthaalouders zelf komt. Er is een bepaalde structuur (via methodieken) waarbinnen de uitwisseling mogelijk is. Ik droom van een autonoom draaiende groep onthaalouders, die helemaal zelf het lerend netwerk organiseren. Dat biedt zeker mogelijkheden om in de toekomst verder uit te bouwen."

Getuigenis 3:

"Wat me sterk verrast heeft is het enthousiasme van de zeer diverse groep onthaalouders die deelgenomen heeft, de goede sfeer en de veiligheid. Ik ervaar meer waardering voor elkaar en een hechtere groep, met minder vooroordelen. Vooral de laatste bijeenkomst, wanneer we met vijf onthaalouders rond de tafel zitten, is intens: ze dagen elkaar echt uit om grenzen te verleggen in de opvang."

Als verantwoordelijke word je doorheen de verschillende bijeenkomsten meer een deel van de groep. Aanvankelijk zit ik fysiek in het centrum van de groep, de laatste keer zit ik aan de rand en is de bijeenkomst bij iemand thuis in plaats van op de dienst."

Het moeilijkste vind ik de start van het lerend netwerk: loslaten waar je als dienst voor staat en onthaalouders het vertrouwen geven. Maar dat loopt nu zeer vlot. De onthaalouders zelf zijn erg betrokken en bouwen sterk mee aan de sfeer (door bijv. een hapje te voorzien, een onthaalouder die bevallen is in de bloemetjes te zetten,...).

De bijeenkomsten bieden een bredere basis om te coachen, omdat er meer wederzijds vertrouwen is. Ook mijn eigen stijl van vorming geven is veranderd door het lerend netwerk. Ik ga meer participatief te werk en gebruik meer methodieken."

Getuigenis 4:

"Bij de start hebben we veel vraagtekens. Bij de eerste bijeenkomst hebben we het gevoel dat we structuur moeten bieden. We ervaren veel respect voor elkaar in de groep en een goede sfeer. De structuur wordt duidelijk gevraagd van de onthaalouders en iedereen wil verder mee. De tweede bijeenkomst loopt goed en we mogen een nieuwkomer verwelkomen. Tussen bijeenkomst twee en drie is er weinig materiaal beschikbaar om op verder te bouwen. Daar voelen we ons onzeker bij. De ijsbrekers en uitwisselmethodieken die we gebruiken zijn positief. Vanaf bijeenkomst drie is er onderling een groot vertrouwen. Dat is een kantelmoment. De inbreng van één onthaalouder brengt heel wat teweeg. De veiligheid in de groep valt op. Ook stille onthaalouders doen hun zegje. De toekomst is een zoeken naar een evenwicht tussen routine en vernieuwen. Zes bijeenkomsten is nu wel even genoeg geweest. Het is best een zwaar traject."

Getuigenis 5:

"Als ik terugblik op het piloottraject lerende netwerken blijven er veel vragen hangen. We hebben heel wat uitgeprobeerd, gezocht naar optimale vormen van uitwisseling, maar de onzekerheid blijft: Zijn we wel goed bezig? We gaan in de afronding zeker een sterke klemtoon op evaluatie leggen: Wat is voor de onthaalouders de beste manier van werken? Waar zouden ze zelf in investeren? Ook de tijdsinvestering en het behandelde thema vraagt reflectie. Nu had ik soms het gevoel dat er te weinig diepgang is geweest, te weinig terugkoppeling. Dit zou ik in de toekomst meer willen inbouwen. Zijn onthaalouders kritischer geworden? Is er meer reflectie op de eigen werking? Voor mezelf is het erg leerrijk geweest. Ik besef nu sterker dat er verschillende vormen van vorming zijn en dat collegiaal leren een goede manier van werken is met onthaalouders."